

Preek voor de openingsmis van de Wereldjongerendag 2008 in Barangaroo

dinsdag 15 juli 2008

Ezechiël 37,1-14; Psalm 23; Gal 5,16-17.22-25; Lc 8,4-15

We weten allemaal dat Christus onze Heer vaak wordt beschreven als de Goede Herder uit de beurtpsalm van vandaag. Het wordt ons verteld, dat Hij ons naar kalme wateren voert, nieuwe kracht geeft en in vrede laat rusten.

Toen Jezus op een keer dit beeld ontvouwde, legde Hij uit dat zo'n herder bereid was om negenennegentig schapen te verlaten om dat ene verlorene te zoeken.

Weinig landen tegenwoordig kennen herders die maar voor twintig of dertig schapen zorgen, en in Australië met zijn grote boerderijen en enorme kudde is het advies van Onze Heer niet erg praktisch. Als het verloren schaap nou veel waard was en er gezond uitzag, zou het zin hebben tijd ervoor te maken om het te gaan zoeken. Maar normaal gesproken zou het worden achtergelaten, of zijn afwezigheid zou niet eens worden opgemerkt.

Jezus was aan het vertellen dat noch Hij noch zijn Vader zo zijn, omdat Hij ieder van Zijn schapen kent en als een goede vader gaat zoeken naar het door hem beminde verloren schaap, juist als het ziek

is of in problemen en zichzelf niet kan helpen.

Eerder tijdens deze Mis heette ik u allen welkom in deze week van Wereldjongerendag en ik herhaal nu dat welkom. Maar ik begin niet met de negenennegentig gezonde schapen, degenen onder u die reeds open staan voor de Geest, misschien al vaste getuigen zijn van het geloof en de liefde. Ik begin met ieder te verwelkomen en te bemoedigen, die zichzelf als verloren beschouwt, diep bedroefd, bij wie de hoop is geslonken of zelfs uitgeput.

Jong of oud, vrouw of man, Christus roept nog altijd de lijdenden tot zich voor genezing, zoals Hij dat tweeduizend jaar geleden deed. De oorzaken van de wonden zijn volledig secundair. Of het nu gaat om drugs of alcohol, gezinsbreuk, vleselijke lust, eenzaamheid of dood. Misschien zelfs de leegte van succes.

Christus' roep is voor allen die lijden, niet alleen katholieken of andere christenen, maar met name hen zonder godsdienst. Christus roept u thuis, voor liefde, genezing en gemeenschap.

Onze eerste lezing vandaag was van Ezechiël, met Jesaja en Jeremia één van de drie grote joodse profeten. Vele delen van Australië kennen nog steeds droogte, dus iedere Australiër kan zich een vallei voorstellen met dorre beenderen en vleesloze skeletten. Maar dit macabere beeld is allereerst bedoeld voor diegenen onder u die zelfs in de verleiding zijn om te zeggen "onze hoop is vervlogen, wij zijn zo goed als dood".

Dit is nooit waar, omdat we altijd kunnen kiezen. Zo lang er leven is, is er altijd de optie van de hoop, en met de christelijke hoop gaan het geloof en de liefde samen. Tot het einde toe kunnen wij altijd kiezen en handelen.

Dit beeld van de vallei met de dorre beenderen, het meest spectaculaire in de hele bijbel, werd gegeven toen de hand van God over Ezechiël kwam, terwijl de joden in Babylon gevangen zaten, eerder vroeg dan laat in de zesde eeuw voor Christus. In zo'n 150 jaar was het politieke succes van het joodse volk teruggelopen, allereerst in handen van de Assyriërs. Later, in 587 voor Christus, kwam de uiteindelijke catastrofale nederlaag, gevolgd door deportatie en ballingschap. Het joodse volk was wanhopig, niet bij machte zijn situatie te veranderen.

Dit is de historische achtergrond van Ezechiëls dramatische visioen, waarin de doden echt dood waren. Skeletten, wit uitgeslagen lang nadat de roofvogels hun verschrikkelijke vleesetende werk gedaan

hadden. Het was een onmetelijk slachteveld van de onbegravenen.

Een aarzelende en terughoudende Ezechiël werd door God ertoe gebracht te profeteren over deze beenderen, en zodra hij dat deed ontstond er gedruis met een aardbeving en voegden de beenderen zich weer samen. Pezen hielden ze bijeen, ze werden met vlees bekleed en de lichamen met huid overtrokken.

Een nieuwe fase was nodig en de adem, ofwel Geest, kwam uit de vier hoeken der aarde, toen de lichamen "weer levend werden en overeind gingen staan: een immens groot leger".

Waar we dit visioen nu zien als een voorafbeelding van de opstanding van de doden, geloofden de joden uit de tijd van Ezechiël niet in zo'n idee van het hierna maals. Voor hen betekende het immense herrezen leger heel het joodse volk, van het noordelijke koninkrijk tot Assyrië, thuis en in Babylon. Zij zouden worden herenigd als volk in hun eigen land en weten dat de ene, ware God alleen dit had gedaan. En zo geschiedde dit alles.

Door de eeuwen hebben wij christenen deze passage liturgisch gebruikt met Pasen, met name bij het doopsel van catechumenen tijdens de Paaswake. En het is natuurlijk een krachtig beeld van de herstellende macht over dit leven en de eeuwigheid van de ene ware God.

Wereldse wijsheid beweert dat je de aard van een beestje niet kunt veranderen, maar wij christenen geloven in de kracht van de Geest om mensen te bekeren en, weg van het kwaad, ten goede te veranderen. Van angst en onzekerheid naar geloof en hoop.

Wij gelovigen worden bemoedigd door Ezechiëls visioen, omdat we de kracht van Gods vergeving kennen en het vermogen van Christus en de katholieke traditie om nieuw leven te doen opbloeien, zelfs in onwaarschijnlijke omstandigheden.

Diezelfde kracht die doorklinkt in Ezechiëls visioen wordt ons vandaag geboden, aan ieder van ons zonder uitzondering. Jullie, jonge pelgrims, kunnen naar de toekomst kijken die zich voor je ontvouwt, zo vol beloften. De parabel uit het evangelie over de zaaier en het zaad herinnert aan de grote kans die jullie hebben, om jullie roeping te omhelzen en een overvloedige oogst te produceren, honderdvoudig.

Matteüs, Marcus en Lucas plaatsen alle drie dit verhaal van de zaaier aan het begin van hun verzameling van Jezus' parabellen. Het verklaart een paar fundamentele waarheden over de moeilijkheden van Christus' navolging en geeft een overzicht van de alternatieven voor een vruchtbaar christelijk leven. Trouw is geen automatisme of onvermijdelijkheid.

Eén detail maakt de parabel meer plausibel, omdat schijnbaar de joden ten tijde van onze Heer het zaad uitstrooiden over de grond voordat zij haar ploegden. Dat verklaart wat beter de aanwezigheid van zaad op onwaarschijnlijke plaatsen in plaats van in de voren.

Behoren wij tot degenen wier geloof reeds is weggerukt door de duivel, zoals onze Heer het beeld uitlegt van de vogels in de lucht die het zaad opschrokken? Niemand bij deze Mis zou in die categorie vallen. Sommigen zijn misschien als het zaad op rotsachtige bodem dat geen wortel kon

schieten. Diegenen hier, in deze tweede categorie, proberen misschien in het geestelijk leven een nieuwe start te maken, of op zijn minst de mogelijkheid te onderzoeken om dat te doen. Maar de meesten van ons bevinden zich in de derde en vierde categorie, bij wie het zaad in goede aarde is gevallen en groeit en bloeit, dan wel dreigt te worden verstikt door de zorgen van het leven. Wij allemaal, ook degenen die niet meer jong zijn, moeten bidden om wijsheid en volharding.

Ik vind het aannemelijk dat onze Heer de betekenis van deze parabel heeft uitgelegd aan zijn naaste volgelingen en dat Hem regelmatig werd gevraagd dit te doen. Maar de vragen van zijn leerlingen riepen een verontrustend antwoord op. Namelijk toen onze Heer zijn toehoorders verdeelde in twee categorieën. Degenen aan wie de geheimen van het Koninkrijk worden geopenbaard en de rest voor wie parabellen slechts parabellen blijven. Deze tweede groep wordt beschreven in woorden van de profeet Jesaja als degenen "die met hun ogen niet zien en met hun oren niet horen". Waarschijnlijk is de achtergrond hiervan de verbazing van de leerlingen van onze Heer over het grote aantal dat zijn leer niet aannam.

Waarom is dat nog zo? Wat moeten we doen om tot degenen te behoren aan wie de geheimen van het Koninkrijk worden geopenbaard?

De roep van de enig ware God blijft mysterieus, met name tegenwoordig, nu vele goede mensen het moeilijk vinden om te geloven. Zelfs ten tijde van de profeten bleven vele toehoorders geestelijk doof en blind, terwijl tallozen door de eeuwen de schoonheid van Jezus' leer hebben be-

wonderd, maar nooit ertoe gebracht werden om zijn roep te beantwoorden.

Onze taak is open te staan voor de kracht van de Geest, om de God van verrassingen te laten werken door ons. De menselijke motivatie is complex en mysterieus, omdat soms sterke katholieken en andere sterke christenen vroom en in de regel goed zijn, maar ook zeer vastberaden om verder ook maar geen enkele stap te zetten. Anderzijds kunnen sommige volgelingen van Christus veel minder ijverig en gelovig zijn, maar openstaan voor ontwikkeling, voor verandering ten goede, omdat ze zich bewust zijn van hun onwaardigheid en onwetendheid. Waar staan jullie?

Wat je situatie ook is, we moeten bidden voor openheid van hart en bereidheid de volgende stap te zetten, ook al zijn we bang om ons veel verder te wagen. Als we Gods hand pakken doet Hij de rest. Vertrouwen is de sleutel. God laat ons niet vallen.

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat we niet afglijden van de laatste en beste categorie van vruchtdragers naar “degenen die verstikken in de zorgen, rijkdommen en genietingen van het leven” en zo helemaal niet veel vrucht voortbrengen?

De tweede lezing van de brief van Paulus aan de Galaten wijst ons in de juiste richting en herinnert ons allen eraan dat iedere persoon stelling moet nemen in de eeuwenoude strijd tussen goed en kwaad, tussen wat Paulus noemt het vlees en de Geest. Het is niet genoeg slechts voorbijganger te zijn, in ‘niemandsland’ te leven tussen de strijdende partijen. Het leven dwingt ons te kiezen en doet uiteindelijk elke kans om neutraal te blijven teniet.

We zullen goede vruchten voortbrengen door de taal van het Kruis te leren en te schrijven in ons hart. De taal van het Kruis brengt ons de vruchten van de Geest die Paulus opsomt, en laat ons de vrede en de vreugde ervaren om steeds vriendelijk en edelmoedig voor anderen te zijn. Christus navolgen kost niet niks en is niet altijd gemakkelijk, omdat het de strijd vraagt tegen wat Paulus noemt “het vlees”, onze grote meedogenloze ego’s, de ouderwetse zelfzucht. Dat is altijd een gevecht, zelfs voor oude mensen zoals ik!

Breng je leven niet door, zittend aan de kant en al je opties open houdend, omdat namelijk alleen inzet vervulling brengt. Geluk komt door je plicht te doen, je taken te vervullen, met name in kleine dingen, en dat met regelmaat, zodat je groeit om de zwaardere uitdagingen aan te kunnen. Velen hebben hun levensroeping gevonden op Wereldjongerendagen.

Leerling van Jezus te zijn vraagt discipline, met name zelfdiscipline, wat Paulus noemt zelfbeheersing. Zelfbeheersing oefenen maakt niet volmaakt, dat is bij mij niet gebeurd, maar ze is nodig om de liefde in ons hart te ontwikkelen en te beschermen, en om te voorkomen dat anderen, met name onze familie en vrienden, geschaad worden wanneer wij vervallen tot slechtheid of luiheid.

Ik bid dat jullie allemaal, door de kracht van de Geest, tot het immense leger van heiligen gaan behoren, genezen en herboren. Dit heeft in de mensengeschiedenis talloze generaties verrijkt, was geopenbaard aan Ezechiël, en wordt beloond in het leven hierna in de hemel.

Laat ik afsluiten met een bewerking van één van de krachtigste preken van de hei-

lige Augustinus, de fijnzinnigste theoloog van het eerste millennium en bisschop in de kleine Noord-Afrikaanse stad Hippo, zo'n 1.600 jaar geleden:

Ik verwacht dat in de komende vijf dagen van gebed en viering jullie stemming zal stijgen, zoals die van mij ook altijd doet, in de opwinding van deze Wereldjongerendag. Als God het wil, zullen we allemaal blij zijn dat we eraan hebben deelgenomen, ondanks de kosten, strijd en reisafstanden. Deze week hebben we alle recht om blij te zijn en de bevrijding door onze inkeer en de hernieuwing van ons geloof te vieren. We worden opgeroepen om ons hart te openen voor de kracht van de Geest. En de jongeren herinner ik er vriendelijk aan, dat jullie in je enthousiasme en opwinding niet vergeten te luisteren en te bidden!

Velen van jullie hebben zo'n grote afstand afgelegd, dat je misschien het uiteinde van de aarde denkt te hebben bereikt! Dat is dan goed, want onze Heer droeg de eerste apostelen op om zijn getuigen te zijn in Jeruzalem en tot aan de uiteinden der aarde. Die profetie werd vervuld in het getuigenis van vele missionarissen die gezonden waren naar dit zuidelijke continent, en wordt weer vervuld in jullie aanwezigheid hier.

Maar deze dagen gaan snel voorbij en volgende week keren we weer terug op aarde. Voor een tijdje zullen sommigen van jullie de echte wereld van thuis, de

parochie, het werk of de studie maar vlak en teleurstellend vinden.

Gauw, al te gauw, zullen jullie allemaal vertrekken. Kort zijn we nu hier in Sydney in het centrum van de katholieke wereld, maar volgende week gaat de Heilige Vader terug naar Rome, wij 'Sydneyers' naar onze parochies, en jullie, nu nog bezoekende pelgrims, weer naar huis in plaatsen veraf en dichtbij.

Met andere woorden, volgende week nemen we weer afscheid. Maar al nemen we afscheid van elkaar na deze gelukkige dagen, laten we nooit afscheid nemen van onze liefhebbende God en zijn zoon Jezus Christus. En moge Maria, de Moeder van God, die wij deze Wereldjongerendag aanroepen als Onze Lieve Vrouw van het Zuiderkruis, ons sterken in dit besluit.

En zo bid ik. Kom, kom o adem van God, van de vier windstreken, van alle landen en volkeren der aarde en zegen ons grote zuidelijke land met de heilige Geest.

Rust ons ook toe om weer een groot en immens leger te zijn van nederige dienaars en trouwe getuigen.

En we richten dit gebed tot God onze Vader, in de naam van Christus zijn Zoon, Amen. Amen.

Vertaling: H. Lohman M.A.